

ЦЕНА НА ВЪСТНИКА ТЪ:

3 1/2 двадесетаци (вѣли меджидѣста) прѣдплатени за вѣкъ.

Писма и дописки ще се отпраща вът, освободени отъ разноски, до Редакціята на **Българскѣ-та Пчела**.

Стойностъ-та на вѣстникъ-тъ ще се вписа у Г. Ст. Георгиева, Кассиерия.

Единъ листъ 1/2 Цванентъ.

Редакторъ и поръчителъ: ИСНАСЪ ПОНЕСКУ.

ИЗДАВА СЯ СЪБИ ВТОРНИКЪ.

ПОДПИСКА-ТА СЯ ПРИМА:

Въ Браца у Г-да Т. Николува и А. Константинова а по други-тъ градове у Г-да познати-тъ Настоятели, кои-то отговарятъ за вѣстника-тъ. За книжени и общеползени извѣстия не се плаща нищо.

Други-тъ по 1 гр. малки-тъ редъ.

БЪЛГАРСКА ПЧЕЛА.

ВѢСТНИКЪ ПОЛИТИЧЕСКИ, ЛЮБОСЛОВЕНЪ И ТЪРГОВСКИ.

ВАЖНО ИЗВѢСТІЕ.

Спасение-то на Българи-тъ е да не прииматъ точки-тъ кои-то **Фенерска-та патриаршия** може да издаде уакъ за рѣшеніе-то на черковния-тъ въпросъ: тѣ трѣба да протестуватъ едногласно и съгласно да молѣтъ Ц. Правителство да ги избави за сѣкога отъ това чуждо за тѣхъ духовенство. Другояче, онзи кой-то не се отнесе тъй ще има тѣжка отговорностъ прѣдъ Бога, прѣдъ народа-тъ и прѣдъ свѣтъ-тъ си.

Браца, 20 Септември 1864.

ПОЛИТИЧ. ИЗВѢСТІЕ.

Положително извѣстиватъ че между французско-то правителство и италијанско-то се направила и подписала една конвенція за рѣшеніе-то на римскія-тъ въпросъ. Французско-то правителство чрезъ посланика-тъ си при римскія-тъ дворъ съобщило тая конвенція на Папата и на кардинала Антонелли. Увѣряватъ че папата-тъ слушалъ това съобщеніе благосклонно и поискалъ конія за да го разгледва внимателно.

Подписване-то на тая конвенція е денния-тъ въпросъ въ Европески-тъ политически работи. Вѣстници-ты научили други-ты въпроси и се занимаватъ исклучително, може се каза съ този, безъ да познаятъ обаче точно съдържаніе-то на тая конвенція.

Споредъ Французскія-тъ вѣстникъ *Конституціонель*, ето какво било съдържаніе-то на тая конвенція подписана на 15 септември. „Италиа се задължава до почива мѣста-та кой-то съставлява панска-та област и да въспрѣ силомъ сѣкакво нападане кое-то би дошло отъ вънъ противъ тия мѣста. Франция щѣла да оттегли войски-тъ си отъ Римъ постѣпенно, като въ сѣщото време папата-тъ гуди нареждания во войска-та си. Испразване-го на Римъ ще се извърши въ двѣ години. Панска-та войска, зѣта, ако изпаса на римско-то правителство отъ чужди войници католицы, ще е доволна да пази властъ-та на папата-тъ и да удържа тишина-та вътрѣ и по граници-ты, безъ да превзема италијанско-то правителство мѣсто-тин за съставеніе-то или за число-то на тая войска, кой-то сѣга да не се обръне противъ Италиа. Най-послѣ, Италиа ще поеме върху си частъ отъ дългъ-тъ на ветхи-лы римски области.“

Въ единъ членъ кого-то сѣщия-тъ вѣстникъ обнародва, мѣки се да по-каже че тѣя актъ отъ 15 септември

былъ съвършено съобразенъ съ воля-та показана отъ Французскія-тъ императоръ да упати два-та голѣми интереса кои-то се прѣдставятъ въ римскія-тъ въпросъ, сирѣчь, да не пожертвова свѣтска-та властъ на папата-тъ на Италијанска-та независимостъ и италијанска-та независимостъ на свѣтска-та властъ на папата-тъ. За да сполучи да се гуди въ дѣйствиѣ тая воля, трѣбаше, казватъ, да се чака и се радва за гдѣ-то време-то да до право на тая политика кой-то надвила отъ двѣ години въ свѣтъ-та на Французско-то правителство, направила възможно едно рѣшеніе кое-то изважда папско-то сѣдалище отъ задни-ты страсти а Италиа отъ бунтовни-ты страсти.

Ний не можемъ да земемъ за дѣйствиелно, казва единъ другъ листъ, празненіе-то на Конституціонель освѣтъ като подложимъ че заслужива-тъ той вѣстникъ е искалъ да оправи едно по-срѣдственно напомняване на римскія-тъ дворъ и да му даде да разумѣе че частъ-тъ е дошълъ за него за да помисли да гуди на страна задни-ты страсти, зашто-то Франция, подиръ като отеченъ войски-ты си ще се принуди да си пазитъ сѣкакво ново дѣло за написаніе кое-то не ще има друга цѣль освѣтъ да гарантира свѣтска-та панска властъ противъ опасност-ты на противодѣйствителна-та си политика вътрѣ. Отъ члена-тъ на Конституціонель произлиза за дѣйствиелно че подиръ изминуване-то на опрѣдѣлено то време, Франция разумѣва да остави на римско-то правителство грижа-та да си зацѣпва вътрѣ, като ти се задоволи, само отъ това че е въспрѣла сѣкакво нападаніе отъ вънъ противъ пански-ты граници.

Вижда се че и Италијанско-то правителство, по сила-та на конвенція-та отъ 15 септември се задължило да принесе столица-та на царство-то отъ Туринъ на Флоренція. Единъ другъ парижскій вѣстникъ разяснява това рѣшеніе на Италијанско-то правителство. Споредъ тѣя вѣстникъ, това рѣшеніе било слѣдствие отъ виждания-та на нѣкои цареве въ Карлсбадъ и въ Кесингенъ и отъ проекта-тъ за установеніе-то на свѣщенія-тъ съюзъ. Тѣй, распорѣдѣния-та отъ 15 септември между Франция и Италиа были отпращени противъ Австрія и Римъ служалъ само за да потуля Венетия. За това, рѣшеніе-тъ вѣстникъ знае тоя случай за да прикача вѣнскія-тъ кабинетъ да рѣши миролюбиво вѣнскія-тъ въпросъ, кой-то стои като сѣгашно пламъно за Европа.

Английск-ты вѣстници сѣ и тѣ пълни съ тѣкуванія върху Италијанскія-тъ въпросъ. Като още съдържаніе-то на конвенція-та не е позната, тѣ си прѣдлагатъ разни въпроси кои-то не могатъ да рѣшѣтъ. Тѣ се пыгятъ дали принасеніе-то на Италијанска-та столица отъ Туринъ на Флоренція е наложено чрезъ

външаніе; да ли то е една мѣрка за прѣдпазване сръщо едно състояніе за бой кое-то не може да се отложи по мно-го време освѣтъ ако подбуди едно избухване; дали Римъ остава прѣдначертана-та столица на Италиа или ще ѝ се възврати. Освѣтъ това, какво ще стане конвенція-та, ако по едно време Римъ и народа-тъ му се възбунтуватъ противъ свѣтска-та властъ на папата-тъ и се обявятъ за единство-то на Италиа? Въ тоя случай, Викторъ-Еммануилъ ще ли се принуди да стои съ кръстосани ражѣ и да си откаже едно тържественно влизаніе въ Римъ, ако се повика отъ побѣдоносния-тъ бунтъ.

„Онова кое-то очудва тука духовен-ты, казва единъ лондонскій вѣстникъ, не е буквално-то значеніе на конвенція-та оне не съвършено позната, нѣ сръднина-та въ кой-то се е изработила въ време-то по кое-то ти се появи. Тя си подписа отъ министъра-тъ кой-то бѣше дошълъ въ иностранни-ты дѣла съ официално намѣреніе да се испита за съближеніе-то на крайни-тъ мѣклиа на Туринъ и на Римъ. Тогава и двѣ ты стра-ни изговорихъ че не могатъ, ега и зрѣло ли се е само отъ една-та стра-на! Онова кое-то сязано за Англијанскія-тъ народъ, е че противна-та на свѣтска-та властъ партия въ парижкы-тъ печатъ рѣкоплетъ: то е че въ най-го-лѣма-та частъ на Италиа, освѣтъ на Туринъ, вѣрватъ че въпроса-тъ за Италијанско-то единство е направилъ голѣма стѣпка къмъ рѣшеніе-то си.

„Дали е отъ чиста любовъ за освобождение-то на Италиа отъ Алии-ты до Адриатическо-то море, и за паметъ на задълженіе-то кое-то се зѣ на Миланъ-то Французско-то правителство се свързва за двѣ години да излѣзе изъ Римъ? Никой не иска да върва това, и отъ това произлизатъ безпокойствія-та, колебанія-та, и разногласія-та въ мнѣнія-та на Англијанскы-ты вѣстници безъ отлѣченіе на партия.

По случай на рѣшеніе-то кое-то Италијанско-то правителство зѣла за да принесе столица-та отъ Туринъ на Флоренція станали размирия въ шрвѣягъ отъ тѣя градове. Размирици-ты нападнали вътрѣ на папата-тъ. Правителство-то проводило войска и отъ двѣ-ты стра-ни нападнали умрѣли и ранени. Причана-та на тѣя размирия были че правителство-го избрало за столица Флоренція а туринскія-тъ народъ завидѣлъ на това.

По послѣдни извѣстия казватъ че размирия-та се утишила и че по слѣдствие на тѣхъ Викторъ Еммануилъ рѣшилъ да промѣни министърство-то си отредилъ генерала Ла Мармара да състави ново министърство.

Отоманско-то правителство и прѣдставници-ты на цѣтъ-тъ сили подписали, въ Цариградъ, единъ протоколъ кой-то нареждалъ правленіе-го на Сирія. Споредъ тоя протоколъ, тая областъ щѣла да слѣдѣла да се управлява отъ у-

правитель християнскій, наименованъ отъ В. Порты и прѣтъ отъ сили-ты. Ден-ниия-тъ управитель, Даудъ паша, оставатъ служба-та си още за петъ години.

Отъ двѣ три седмици български-тъ вѣстници кои-то се издаватъ въ Цариградъ сѣ, току рѣчи, мѣклиали относително за черковния-тъ въпросъ. Нану-сто ний тѣсехми за да намѣримъ нѣщо въ тѣхъ кое-то да се отнася за тая работа, на пусто глѣдахми да научимъ до гдѣ е достигналъ тоя въпросъ и какво може да обѣщава тоя за бѣдность-та на Българи-тъ.

Отъ това съгласно мѣлчаніе на вѣстници-тъ ни би казалъ нѣкой че онова кое-то наричамъ черковенъ българскій въпросъ не сѣществува вече, сѣ е заровилъ. До толко нито единъ знакъ нито една дума не се явява въ публични-тъ органи относително за него. Ний помислихми, и то си бѣше естестве-но, че русенско-то приключеніе ще даде нѣкакъвъ блѣсъкъ на черковния-тъ въпросъ, че ще го направи да иди по една стѣпка напредъ или назадъ; ний помислихми че то ще подбѣствува со силень пачинъ върху неприязни-тъ на народа-тъ ни и ще произведе благо-приятно впечатление върху духове-тъ.

Нѣ не било нищо. Русенско-то приключеніе, незнаемъ по какви причини-тра въ време една сутрина и то бѣше, ако можемъ каза тѣй, твърдѣ хладно-крѣвно.

Това мѣлчаніе на вѣстници-тъ ни въ Цариградъ върху онова кое-то най-мно-го интересува народа-тъ ни е нѣщо забѣлжително въ днешно-то време и то не ще е полезно да се продължава за много време. И самия-тъ ни дописникъ отъ Цариградъ, кой-то толко усиленно ни съобщаваше и най-малка-тъ случки кои-то се тручатъ около черковния-тъ въпросъ, и той, казвами, сѣ е замѣчалъ и, отъ гова, съкой би казалъ че нѣма вече нищо да става, нѣма вече нищо да се случва и че, отъ сега, съкой грѣба да се глѣда работа-та и да не се занимава съ нѣщо отъ кое-то много малко се чака за неопрѣдѣлено продължено време.

Дѣйствиелно, *Свѣтъника-та*, кой-то никога не се плаши отъ нѣкое зло кое-то се появи за вреда на народа-тъ и кой-то търпи великодушно злоупотре-бленіята кои-то ставагъ върху народа-тъ уплашилъ се днесъ отъ умноженіе-то на български-тъ вѣстници. Нему станали мѣки и свидни толко пари гдѣ-то дава-тъ Българи-тъ за да поддържатъ вѣстници и не му е свидно никакъ кога-то фанариотъ-тъ и други, силомъ и не-праведно слобѣтъ народа-тъ и му зимагъ пари. Той се уплашилъ отъ стремленіе-то кое-то показватъ съотечествен-ници-тъ ни къмъ вѣстници-тъ и дава на читатели-тъ си теоринъ върху теоринъ, софизми върху софизми, за да имъ до-каже че вѣстници-тъ не образуватъ и

не развиват един народ, кога-то стои хладнокравен пред онова кое-то става пред очите-ти му за разхвърляне-то на патристически борбове върху народа-ти и за кое-то нито даже спомянува.

За обезпачуване на това, той прави голями членове за да докаже не ползата и *испозда-та* и даже вреда-та на вѣстници-ти. А за въпроса-ти нищо.

Турция, от своя страна, остава онова кое-то може да състави живота-ти на народа-ти ни и да утвърди бѣдно-то му състояние, оставя на страна днешни-ти въпроси кои-то занимават съ-отечественици-ти ни от най малкия до най голѣмия-ти, оставя, думам, на страна черковния-ти въпрос и за-вѣжда читатели-ти си въ Кавказия и Си-биря, по Сава рѣка и по Морейски-ти безплодни рѣкове, за да имъ дава уроци за международна политика, за убийствени и смъртоносни намѣренія. Не трѣбаше, мислимъ, да се ходи толко надалеч за да се изправи вещество за членове и за вѣстници, кога-то сичко-то вещество за днешни-ти обстоятелства е пред очите-ти на сѣкога.

Гайда-та, най послѣ, си сѣе кога-то други-ти плачатъ, а нѣмче кога-то други-ти се смѣятъ. Та, ако не прави друго повече отъ това то поне обажда на народа-ти че трѣба вече не да пла-ти народа-ти на фанариоти-ти, нѣ да плаща сѣкога.

А при сичко това, народа-ти чака чака да научи какво става въ Цариградъ, какво се върши относително за него и въ какво състояние се намира въ проса-ти от рѣшеніе-то на кого-то ще произлѣзе бѣдно-то му благополучіе или злощастіе. На, защо казва *Свѣтъника-та* че вѣстници-ти не могат да принесатъ полза на народа-ти.

Отъ гдѣ произлиза това мѣхание кое-то български-ти вѣстници въ Цариградъ пазятъ въ колко-то си отнася за черковния-ти ни въпросъ. Безъ съмнѣніе, ако бѣше дадено намъ да търсимъ при-чина-та на това, нѣ бѣхмъ я изведимъ ждѣ намѣрили въ разностъ-та на пар-ти-ти кои-то ти представяватъ. Ся-кой отъ три-та ни цариградски вѣстни-ци е органъ на една партия, сѣкой отъ тѣхъ защитава интереси-ти на своя-та си партия и сѣкой, сѣкой покровителствува особи-ти и начала на своя-та си партия. Единъ ще бѣде чорбаджиски, другъ патристички, а трети казва *Свѣтъника-та*, католически. И ако тѣ три публични органи начинатъ да говорятъ за едно и сѣщо-то нѣщо за единъ и сѣщъ въпросъ, тѣ не се съгласятъ върху друго освѣнъ за да се каратъ.

Единъ пътъ распра-та почената, пакти-ти е страменъ и двѣ-ти страни отиватъ тогава, безъ да помислятъ че сѣ оставили точка-та на търгованіе-то много далечъ.

Казахмъ и другъ нѣтъ че *Свѣтъника-та* е чуденъ и извъреденъ вѣстникъ. Той не рече, вижда се да повѣрва това, толко повече щото чудесностъ-та му и извъредностъ-та му продължаватъ да се представятъ непрѣстапно предъ очите-ти на читатели-ти му.

Касае се да опровергае нѣкоя лѣ-жа кой-то ужъ казана писала *Пчела-та*, *Свѣтъника-та* е готовъ да я напсува и да ѝ прикаче сички-ти безче-стни и укорни качества;

Касае се да се защити противъ тѣ-жии и истинни обвинения кои-то му са

отправятъ, той, какъ-то нѣкоя баба-та не прикаже на читатели-ти си една басна, една бабинка приказка:

Касае ли се да залже народа-ти върху истинно-то положение на една работа и да му замаже очите-ти той не му спомне замечателни надѣжди кои-то само въ мечтаніе-то му съществу-ватъ и кои-то знае да употребява за полза на нѣкои си;

Касае ли се да защити скотъ по-кровители противъ праведни грѣхове и да ги оправдае предъ народа-ти, той е въ разположеніе да сѣдне да ти попри-каже Донъ Кишототи-ти подвизи и да ги нареди единъ по единъ неговини-ти страхове.

Понеже е на приказки работа-та, понеже, за да бѣде човекъ редакторъ на единъ вѣстникъ, трѣба да е и чекунъ за бабинки приказки, нѣ, ка-ко «фантастически герой» като «сѣ болезнень умъ» като «глухавъ прѣте-ль на народа-ти», правимъ зло намѣсто добро, бѣхмъ желали да прикажемъ е-ща приказка на читатели-ти си, зада-ю, горки-ти ни читатели! не се съгла-сятъ, тѣй както всѣка *Свѣтъника-та*, че *Българска-та Пчела* принася тол-ко полза на народа-ти сѣ пѣши-ти по-двизи колко-то и Донъ Кишотъ ст-еговини-ти.

Нека, прочее, читатели-ти ни си при-готвятъ да слушатъ наши-ти бабинки приказки, като прѣдставителския-ти ли-стъ пакъ поучава че народа-ти ни отъ приказки разумѣва.

Иъ нека *Свѣтъника-та* нѣ прости-ко не му прикажемъ нѣщо отъ Донъ Кишототи-ти подвизи и юначества: при-чина-та на това е отъ една страна, че наши-ти читатели не сѣмъ толко високо-умни колко-то свѣтъникови-ти, щото да могатъ да поематъ такива високи по-вѣсти, а отъ друга, че нѣ, не при-ма-ра-ти цариградския-ти си събратъ, не сме учили изуеъ Донъ Кишота и не сме имали за спомачатъ въ вѣстникарско-го си поприще, тѣй щото май сме по-забравили неговини-ти геройства. За туй ще оставимъ Донъ Кишота да се ра-справи со *Свѣтъника-та* а нѣ ще се задоволимъ само съ една приказница.

Имало, едно време, една баба... не нѣ една маймуна.—Имало, едно време, е-дна маймуна, питомна, питомна... и у-мна, умна... като човекъ. Ти искала да-покаже мурафетия-ти си и се похвалила да-же за това на двѣ прѣтелки... нѣ мисирка-ти и на гѣска-ти. Като на-пра-та на свѣтъ-ти е сѣкога женски-ти да бѣждатъ по любовини отъ мъжки-ти, маймуни-ти прѣтелки вѣзли въ любовинство и се съгласили да глѣда-тъ мурафети-ти на маймуна-ти и да ѣ-ржковлещатъ калко-то сила ги държи.

Калесали, прочее, сички-ти животни и сички-ти гадове, елика на небеси го-рѣ, и елика на земи низу, и елика въ-водахъ и подъ землею. Тогава се по-търсили гори и планини, долове и вра-хове, морета и рѣки, блага и езера, и сички-ти животни и гадове да излиза-тъ и да тргватъ за да се намѣрватъ на мѣсто-то гдѣ то ще се прѣдстави-тъ чудеса-та на прочута-та маймуна. Вървѣли, вървѣли... и голѣмъ свѣтъ се извървѣло, млади и стари, богати и сиро-маси, слаби и силни.

Тамъ дошѣлъ и заяка-ти, като нѣ-спърво зѣлъ гаранция че копо-та нѣма да му прави зло.

Театро то сянастило, зрители-ти си отворили по четири очи, перде-то стоѣло

предъставленіа-та като на Карагѣ-зѣ. Безъ да кажемъ, разумѣва се че с-было вечеръ. Кумица маймуна вѣзла на-мѣсто-то си задъ перде-то подиръ като-поздравила достопогаченно-то събрание, и дала знакъ за начеваніе на прѣ-ставленія-та.

—Е! прѣтели и зрители, нѣ дѣто-ете се събрали отъ спяки-ти, свѣтъ-виждате ли, какъ е направилъ Богъ свѣтъ-ти. Ето Богъ излаза, хаоза-ти си распрѣска, земи-ти се укорачива, води-ти се раздѣлятъ, небе-то се у-гвърдява, звѣзди-ти се заленятъ на не-го, мѣсеца-ти и слѣнце-то виждате ка-кво свѣти, и нѣй сички, виждате ли ка-къ сме се произвеждали, а! а! глѣдайте! Ами човекъ-ти, нашия-ти прѣте-ль, виждате какъ излиза изъ прѣсѣ-та...

—Да, да, виждамъ, виждамъ, сичко-извикватъ мисирка-ти и гѣска-ти и си-лафѣк-ти рѣчи-ти.

—Нѣй не виждамъ нищо, отговорѣтъ други-ти животни и гадове.

—Сега видѣте, подбѣра маймуна-та. Глѣдайте потопа-ти, глѣдайте какъ се-давятъ хора-та; а виждате конче-га-ти и Ноя вѣтрѣ виждате ли, е! ви-ждате ли?

—Виждамъ, виждамъ! Че колко е ху-баво! извикватъ двѣ-ти прѣтелки на-маймуна-та.

—Виждате зеръ, като въ магла, из-дыква единъ отъ събрание то; и то е за-що-то свѣтъ-ти не е запалена задъ-перде-то.

Наистина маймуна-та сичко направи-ла, само не знала че трѣба да се за-пала свѣтъ за да се виждатъ прѣ-ставленія-та.

Хубава ли е тая приказка? Само то-ва ще кажемъ че тя, отъ край до край, цѣла-та исторія на *Свѣтъника-та*. За да приспособимъ слѣдствие-то ѝ, морално-то ѝ слѣдствие на поведѣніе-то на цариградския-ти си събратъ, ще с-добрѣ да приложимъ, че сичко-то се-гърши у *Свѣтъника-та* само не може и-тезнае че свѣтъ трѣба на прѣдставле-ніа-та кои-то дава на читатели-ти си че не може да произведе прилични-ти и изнекапни-ти доказателства за онова-кое-то нека да утѣрва.

Нужда-та кой-то имале за пострѣеніе на едно цен-трално училище въ отече-ство-то ни, е голѣма.

Вървежъ-ти на работи-ти къмъ раз-витіе-то въ отечество-то ни ма е по-будилъ да поговорѣмъ нѣщо къмъ едно-родцы-ти си—по възможностъ-та си и-зъ кѣто изважъ мисли-ти си въ отно-шеніе на реченный-ти прѣдмѣтъ, да бы-подсторилъ съ това по здравомысли-ти си братія да благоизволятъ да се-подѣйствува за по добро-то му пострѣ-еніе. Туй нѣщо съмъ мислялъ азъ още-преди време да се е отпочело нѣ, за-що-то ду сега не се е писалотѣй по об-ширно върху той прѣдмѣтъ, то азъ прѣма-жъ свѣлоостъ да почна, за да раздра-жъ възможности-ти и способности-ти да-прѣематъ въ изслѣдваніе той прѣдмѣтъ. кой-то, ми се види, че ще бѣде много-полезенъ за развитіе-то на отече-ство-то ни.

Кѣто вѣзвѣжамъ въ рѣчь върху това-азъ щѣ да почна по отдалечко, за да-попретрѣсимъ колко-годи нужды-ти, кои-то ны выкатъ къмъ такова едно прѣ-дмѣтіе. Слѣдователно, въ нѣкои отно-шенія има да се похвалимъ, нѣ въ по-многото-то, и туку речи, въ сички-ти си

работи, достойни сме за укореніе.

Свойства-та и духъ-ти на нашия-ти народъ отъ сѣкѣ-ти страни сѣ добри. На-това доказателства не трѣбватъ, за-що-то сѣкѣму е ясно, че нашия-ти народъ отъ какъ добѣ свобода да работи за-развитіе-то си, нѣма по вече отъ два-десетъ и осѣ години. Той въ разсто-еніе на тѣ години не е малкъ усѣхъ-направилъ, не само въ книжвно-ти и въ сѣко друго отношеніе, и непрѣстап-но напредва съ пѣнолинскы-ти стѣпки, и въ нѣй мажнѣ нѣща стрѣми се сичкѣ-жъ си силъ за да ги постигне. Има мно-го други народи, свободни отъ толкова-времена, пакъ въ нѣкои отношенія на-шій-ти народъ ги е, сѣ сичкѣ-ти си сиромашнѣ и бѣдство стигналъ, ако не-трѣбѣтъ да речѣмъ, и заминалъ. Наши-ти народъ е доста трудолюбивъ и при-родно сѣко нѣщо лесно изучава и по-стига. Никой други народъ не може тѣй да изучи чуждѣ-ти языкъ, както Българи-ни-ти. Той кѣто изучи добрѣ нѣкоя я-зыкъ, тѣй го добрѣ говори и произно-ся, щото не може се отличи отъ роде-нини-ти въ него языкъ человекъ. Това-напротивъ никой други не може да из-върши, а пѣй много въ произношеніе-то. Тѣй и сѣкѣ други работѣ Българи-ти природно могатъ да постигнатъ и на-учатъ, нѣ, за жалостъ, колко то сѣмъ трудолюбиви и пѣклонни къмъ сѣко по-лѣзно нѣщо, толкова по много, интри-гы, зависти, вражди и много други та-кыва имъ прѣпятствуватъ, и имъ не да-ватъ да постигнатъ ако не достатъчно-то, а то поне до единъ стѣпѣнь желе-мо-то изученіе и развитіе. Тѣ както сѣ природно трудолюбиви и даровити въ и-зученіе-то на сѣко нѣщо, ако да не-сѣществуваше това несѣгласіе, тѣ ин-тригы и тѣй вражди помежду имъ, тѣ бы-хъ до сега достигнали до такъвъ-те-пѣнь, шо-то да се равнятъ съ много-други народи и да се гордѣжатъ съ да-ръ-ти кой-то имъ е подарила при-рода-та.

За тѣя гнусоти, кои-то владѣятъ Българи-ти се е говорило и говорило-доста, щото тука за излишно намѣрва-мъ да продължава мѣхъ-ти си: за-що-то кѣто глѣдамъ, че отъ толкова выка-нія и свѣтванія никой не ще да знае, виждамъ, че дѣлгы-ти ми разговори вър-ху това щѣтъ бѣждатъ безполезни. За-що то единъ человекъ, дѣто ще отбе-ре, нѣму не е нужно много да се го-вори; а на оногова, кой-то не нека да-знае, кѣмъ на главѣ-та му да раз-инчатъ, тѣ пакъ яга си остава, каква-то си е. „Аниаяна свѣри сичекъ сѣзъ-ниамаина даулъ зурна азъ.“ казва тур-ка-та пословица.

Сѣкѣму е жалко, че почти по сички-ти градове и села въ цѣлѣ Българіѣ, по-дѣ сичкѣ-ти на П. И. В. се съгради-ли училища, кой-то се снабди-ли и съ у-чители, сѣ цѣлѣ да прогледне и наши-ти бѣднѣи народъ, кои-то толкова вѣ-кове спа въ невѣжесво; и да ветхнѣи-гой въ пѣгя на истинѣ-ти чрѣзъ про-свѣщеніе-то. Иъ, жално! Непозказано-жално, за-що то казваме, че имаме учи-лища и учители, и, че ся учатъ и про-свѣщаваме, а отъ това сме много на-далеч!! Здѣния за училища добри сме-съградили, нѣ работи-ти вѣтрѣ не при-личатъ на училищни. Рѣдко и много-рѣдко има училище, въ кое-то се ра-боти както трѣбва въ полжъ общенаро-дна. На сѣкадѣ, въ сѣкѣ общинѣ глѣ-а-ме разногласія, кои-то вѣспиратъ у-сѣхъ-ти къмъ наука-та, и сѣкѣтъ най-голѣми злины между народа-ти. Тука-чорбаджи-ти лоши, тамъ учители-ти

лицемери по пататъкъ настоятели-ти немарливи и митомни, още по пататъкъ граждане-ти не знаятъ какви, кое-те ще рече, чи ийдѣ нема съгласіе; ийдѣ ся не работи за общъ ползж. нѣ на еб-каждѣ единъ гледа на тѣй други на тѣйното нѣ между толкова хвалба и выканія ти ся учимъ и просвѣщаваме, о-ставаме си пакъ въ тѣмъ тѣмъ, както и до сега! Нѣкой си за свой интересъ, нѣкой етъ пристрастіе, нѣкой за славъ, нѣкой за друго такова гледа да разва-ли сѣко предиріятіе, на ако и да види, чи е то ползливо а той ще го разваля; той гледа негова-та да бѣде, по свѣта-ако ще и на огнь горѣ. Такава сѣ у-сѣбхъ-ти на наши ты училища и на сѣ-къ наши общъ работж!

До сега ийдѣ не чухми да сѣ ся по-хвалили нѣкои сѣ училища-та си, сѣ у-чители-ти си, или сѣ друго нѣщо об-щепародно. Отъ сѣкаждѣ случаме да сѣ уплакватъ или отъ чорбаджіи-ти си, или отъ настоятели-ти, или отъ учители-ти и то си сѣ тѣй сѣдѣва непрестанно

Иматъ право дѣто ся уплакватъ, за-що-то работи-ти се на оуко отиватъ и въсего ползж вредъ припсѣжтъ на на-родъ-тъ. Нѣ кому ся уплакватъ, да ги попита човѣкъ, та на дѣйствуватъ тѣ сами да си управатъ работи-ти въ до-бъръ редъ? чи кой ще подѣйствува, кога-то нема съгласіе? Единъ тегли на истокъ, други на западъ.

Въ Цариградъ, гдѣ-го е ужъ сѣрдо-точіе-то на български-тъ работи и отъ гдѣ-то българщина-тъ чака много, сѣ-ществува май отъ десетъ години учи-лище. Нѣ то само сѣществува икъ-е: а-никаква искра не подекача прѣдъ очі-ти на нѣкого.

Въ Плевнѣ иѣ по вече отъ 25 го-дини отъ какъ ся е сѣградило училище и е пошло просвѣщеніе-то. До сега каква просвѣта, какво развитіе произ-лже отъ тѣхъ училища? колко учени-цы излѣзхъ сѣ развиты чюства, кои-то да подѣйствуватъ за развитіе-то на отечество-то си? Какъвъ успѣхъ иска-ме, какы ученицы искаме, когы-то е-динъ тегли на тѣй, други на инакъ? Единъ иска тогова за учителъ и го за-пичава, други иска оногова, и тогова-гоши; единъ иска тогова за настоятель, други оногова, и тѣй просвѣта дай ти Боже! Въ послѣднѣ време малки кра-молы не станахъ върху това въ Плев-нѣ. Единъ искатъ за учителъ нѣкого си П. Оджакова, на кое-то Хицо Чорба-джіи и още нѣкой негови едномыслени-ци, между кои-то и владыка-та работи-ти противо дѣйствуватъ и искатъ да дове-дѣтъ нѣкого си Иванча отъ Калюферъ. Страна-та, кой-то искала Оджакова, лостоянствувала и го довела. Нѣ проти-вна-та страна го изгонва сѣгнусенъ с-динъ начинъ, кѣто представлява разви-клевѣты на правителство-то, и поставя-силомъ любимецъ-тъ си Иванча, кой-то и днесъ лапа мухы-ты изъ училище-то самъ, зашто-то страна-та, и туку речи, сички-ти граждане кѣто не сѣ благо-дарни отъ него изваждатъ си дѣца-та изъ училище-то. Ето дѣйствіе-то на на-шы-ты училища!

Етрополи-ти имахъ пары да си сѣ-градятъ мѣнастирь, а за училище нѣ-матъ. Се ся канихъ отъ години, ха тѣ-зъ години, ха до години да си напра-вятъ училище. Икѣтъ най послѣ сѣ пред-стоявало-то и подосторваніе-то на Ила-ріона, направихъ го на мѣнастирь, и той не доправенъ. Жалателно и много-ползливо за тѣхъ ще бѣде, за попра-вѣніе на грѣшкѣ-тъ си, когы-то сѣ

сторили, кѣто ся е вече направилъ той мѣнастирь, да го наредѣтъ нѣкакъ си да работи за общъ ползж. а не частно за нѣколко готованы, кои-то само тѣй-следатъ, отъ дѣ да ядѣтъ. Такава трѣ-бова да сѣ отригнатъ, а настоятелство-то на мѣнастирь гѣ да сѣ даде на хо-ра Богобоязливи, кои-то ще гледажъ за общо-то добро.

Въ Ловичъ и тамъ не малко време е-мишло отъ какъ сѣ ся сѣградили учи-лища-та, нѣ полза-та до сега е бѣла-много малка. Ловчанскы-ты работи за-да ги унише човѣкъ по пространно, трѣбова ще му дълго време и много тру-дъ. За тѣй нѣщо? азъ щѣ тука нѣмо-ходно да спомена И тамъ работа-та сѣ сѣ партіи ся върши. Единъ искатъ ба-ща си, други майка си? Училища до-ета, нѣ работи-ти имъ много наонѣжъ отиватъ. Едно-то, т. е. доинокрайско-то училище за сега добръ отива ак-го скоро пакъ не развалятъ; зашто-то какъ слушамъ, има нѣкои, кои-то ве-бѣли благодарни отъ той учитель и отъ настоятели-ти. А колко-то за горно-крайско-то, за него не знаятъ какво д-кажж. То си е избрало на врѣме-то е-динъ учитель, и го чюва кѣто писан-айце да го не пенуе, зашто-то дру-гы такъвъ не може ся наѣбра, кой-то да върви по волж-тъ на нѣколко отъ.

Партіи-ти какво не правятъ! тѣ на-какъ не давѣтъ на Ловчане-ты да сѣ сѣединятъ и да направятъ училища-та и чѣрквы-ты подъ една касѣж, за-що-то не было добръ, Тѣй е по добръ, за трошжъ парички-ты си на вѣтрѣ-тъ! За толкова едно ползливо нѣщо тѣ-никакъ си не можѣтъ да ся съгласѣ-тъ, а за други непотрѣбны още и вре-дители нѣща готови сѣ на драго сѣр-це да помогнатъ още и да жѣртвуватъ за да ся извърши. Озе простота! Де-когы?!

(сѣдѣва)

Брайла 18 Септем.

Тулча. Едно писмо отъ 12 на то-мѣсець, проведено тука до одного Бѣ-гарина обажа сѣдѣущи-тъ:

„Отъ нашатъ градъ нѣмаме да ся похва-лимъ сѣ друго, освѣнъ, че ся е отрѣ-дила единъ комисія отъ 13 лица първен-ци, кои-то комисія ужъ ще има два нѣ-ти въ недѣльнѣ-тъ засѣданіе, дѣто ще-и разгѣдватъ народны работи и за у-рѣждане на училище-то ни. За зѣл-честъ обаче въ рѣстоиіе на 6 мѣсеца, откакъ ся е изрекло това нѣщо, не два-жъ въ недѣльнѣ да засѣдне и да ся раз-сѣдне, нѣ нѣго ведѣжъ на мѣсець! При-чина-та кой е на това не можъ ви о-бади сега. Нѣ шы все си имаме надѣ-ждѣ-тъ кога да е да ся удовлетвори-наше-то желаніе. „Друго казва:

„Прѣзъ тѣя дни унѣкои отъ по-гла-вы-тъ тука ученицы забѣлжихъ си нѣкаквы безнѣиы извршвани за срамо-тъ на града и на общество-то ни! Насто-атели-тъ, и нѣкои първи хора отъ гра-дани привикватъ главния учитель, ко-му-то заповѣдохъ да си наредѣтъ учи-лищны- закони, по кои-то да ся сѣдятъ и наказватъ развратени-тъ ученици. Главный учитель Г. С. Доброплодни не-забави врѣмѣ да скарѣса нѣкои 15 чле-нове, кои-то е подписалъ самъ си. Отго-ва ся пороци негодованіе мѣжду други-тъ двама учителя, кои-то главный учи-тель не причелъ да подпишѣтъ и тѣи

училищны-тъ закони, за кое-то мисли-лъ да си имѣтъ нѣлно право.“

„Г нѣ Доброплодни отъ край си има-такъвъ правичка да иска се негѣ да-всехваливать и той да бѣде на чело-то зашто му ся пада несловицѣ-тъ: *Слава безъ грацижъ и лѣскатели цивилизация безъ мѣсто докарватъ на насрѣщни-ти си умразж*. Той твърдѣ обѣща да сѣ конушисва сѣ Грыци; за това като го сѣгвадѣмъ прѣзъ деиъ си да ся сирѣка-зватъ сѣ некой си грѣкъ, присмѣвали-ся и, дор и малки-тъ дѣца, го по-дигравали.

„За сега толкова ви съобщавамъ, козва доиенника-тъ на прѣстѣлици, а дру-ги имѣтъ щѣ ви кажжъ и друго.

Шюменъ 1-й септември

Български-ти наши Вѣстници ся у-мѣлчяхъ и нѣма да ся пиши за наши-тъ градъ ни зло ни добро? Сѣвѣтника-тъ ни не сѣвѣтва, Гайда-та перачи да ни свѣри, а *Българска-тъ Пчела* бръмча-лъ уни-тъ на наши-тъ школки чор-баджіи и, заведѣши мѣкна!

Сега вые, Г. Редакторе, и выи-тъ итатели мислятъ, че сичко ся е гудило на единъ рѣдъ и нѣма нѣщо неуредено, нѣ азъ нѣмъ ви кажжъ, че наши-тъ учи-лища, каквито бѣхъ отъ 5-6 мѣсеца писамъ, такава си сѣ и днесъ: нѣто Чехы додохъ нѣто Полиціи ще додѣтъ, само сѣ единъ учитель ся сдобихме и кой е Прѣждебывшій Русчюшкий и Силистренскый учитель Г. Д. Кулевъ. Очаква ся още единъ Сърбинъ М. Ра-шевичъ, кой-то ще бѣде за главенъ учитель; нѣ сумнително е да не отиде и той при чехы-тъ да ся разговорѣ пър-вои сирѣкаже и тѣй да доди. Видѣ шемъ.

Двама та сегашни Диянтракюски учи-тели наредѣдатъ закони, палѣтъ сѣдѣдѣтъ и дано е сичко за добро! нѣ какво да-сторетъ учители-тъ кога школки-тъ епитропи стуйжъ се на сѣще-то мислѣ, т. е. да даведѣтъ чюждени учители и да пазарѣтъ ефѣны Дѣскани, нека-джри да изучатъ даца-та ви. Нѣ зашто да зачернивамъ лице-то на сички-тъ, граждане прѣдъ свѣта? Ако ся бѣи опзи-ви доиенникъ да не проводятъ отъ Шюменъ занѣи за да го докарѣтъ отъ Влашко свързанъ, (бѣи и Редактора-та на *Бѣл. Пч.*) както бѣхъ ся зака-нили азъ съмъ тука на дюгеи си и нека-мѣ правитъ какво-то пѣтъ, пакъ щѣ-кажжъ право то и да стане що-то ще:

Тука, Господане мой, играе роль-тъ едно лице сѣ двама трѣма негови по-следователи, и зашто да премѣлчивамъ това лице, та да ся червятъ други-ти мои сѣграждане? Не съмъ дѣскалъ да-мѣ испѣди, не съмъ му на фабрикѣ-тъ слугѣ да ми отсече айлака, и за какво да го премѣлчиваме? Той е Х. Симіо-нъ кои-то е, какъ да ви обади единъ, потасенъ врагъ и гонитель на Българ-ско-то просвѣщеніе; и не стигае, де-то дѣрпачѣ-тъ е такъвъ, нѣ за зѣл на-ши честь и сынъ му да бѣде по зѣл и-страшенъ гонитель на добро-то въ гра-да ни. Х. Симіонъ ся гордее, че има-учени сынове, кои-то сѣ ся учили въ Европѣ, а не види работи-ти имъ. Ту-ка нѣма да расправяме какъвъ е и по-е единъ сынъ на Х. Симіона; пѣца-та дума е тука да изявимъ предъ бѣ-бѣлѣ-тъ, че не ся криви сички-ти на-ши сѣграждане; зашто всякой си, гледа-сироманія-та, както и азъ дюгеи си-хвали, че былъ най ученый.

роко и охъно, ходи дѣнадува простѣ-ты и да прави партіи да не хващатъ сѣкѣи учители и Българи, та сѣ това да за-сѣлѣва аладе-ты и да засрамыва сички-тъ градъ прѣдъ очі-ти на свѣта. За се-са е доста толкова зашто-то прострѣна-та волека кожи изсѣхна и трѣбова да ѣ-рѣжжъ на царкули, че селени-ты при-пиратъ; други пакъ, ако ми прилѣгне пакъ щѣ ви писа.

Едно бакалче на Коширъ.

Силистренско, 18 С-тмря 1864

Както е познато всякому, прѣди го-дини честното Правителство остави де-сѣтка на сѣбѣ-тъ върху селени-тъ, да си привиратъ сичко сами и да запла-щатъ на Царинѣ-тъ отрѣденъ-тъ да-внижъ за произведенія-та. Отъ много-мѣста случаме да ся откаватъ, че не-можали да исплатятъ урѣченнѣ-тъ сумѣ и давали втори пакъ десѣтъ да исплаца-тъ; тука обаче села-та спечелихъ и, ако-бѣхъ свѣсени хора, щѣхъ да имѣтъ сега-у всяко село по единъ общъ касѣж отъ нѣколко хыляды гроша, на кои-то само-лихва-та стѣгане да ся обдѣржатъ по-одно училище, или да ги употребѣтъ за-другъ общеползливъ работж; нѣ отъ нѣ-кое добро? Тука у всяко село имѣтъ по единъ такъвъ изѣдникъ, кой-то стуй-на хора-та на главы-тъ като нѣкой кар-талъ, та не можѣтъ да ся помѣрднѣтъ, Паймошавый отъ тѣхъ былъ Айдемирскы Халю, кой-то е усвоилъ село-то и ни-кой не знае що зема и дава и дѣ ся-губятъ поголкосъ пары, останалы отъ десѣтка и отъ други селескы хесане. Той былъ единъ голямъ изѣдникъ и прѣ-датель на свои-тъ братья селени, които сѣ никакъвъ начинъ не можѣтъ да го-извадятъ отъ чорбаджилѣж; зашто-то бы-лъ сѣ Нашѣ-тъ едно и никой не сѣбе-да му ся противи на лицѣ:

Горкы селени знаятъ сичко и въз-дѣшѣтъ, като поменяжъ кожо парѣици упрѣнаства той изѣдникъ, а чѣрква-та и училище-то имъ е на сѣвараніе. Прѣдъ 3-4 години, думатъ тѣи, додѣто Халю не бѣше вѣзѣвалъ въ чорбаджилѣж, на-ше-то училище бѣше единѣко, и не токо-момчета, нѣ момченѣ въхъ ся изучи-ли да пишѣтъ и да четѣтъ, хубавичко, а пѣнѣ сичко запустѣ, сичко поглупѣи и само гла-та на халѣ чорбаджи ся чюе-въ село-то да крѣици и да попѣржжъ хора-та. До кога, Боже мой ще тегли-нашій народъ отъ такыва злобы хора и чернудинны съсылници на отечество-то ни!

Въ Силистренско не можѣтъ да жи-вѣжъ злодѣици и разбойници, зашто-то тукашный управитель Х. Ибрахимъ Па-мѣи не оспѣва; нѣ злодѣици-тъ и обирѣици-тъ ходѣтъ изъ градъ и по се-да-та, дѣто обиратъ и убиватъ хора въ-срѣдъ пладѣжъ, и никой ги не лови. Пай-врѣлѣи злодѣецъ и сойгуджѣи сѣ Влады-ка-та Дюиисъ, кой-то сѣ чорбаджѣски-крыліе хвърчи и граби отъ сиромасы-сѣдѣтъ него чорбаджіи, бирѣици (кабзу-мѣли), селескы кехан, писари, ако щенъ-намѣратъ ся и попове, кои-то сѣ чорба-джѣйскы мекерѣта и Владѣииски подѣ-зулки.

Единъ отъ тѣя попове былъ Сре-барненскый парлатанѣи, кой-то е былъ-крѣчмарѣи, а сега станѣлъ попъ да-плени свѣта и да ся подѣзѣва на Вла-дыкѣ-тъ Доиисѣа, кой-то го е измайето-риль и, кадѣто ходи сѣ той попъ ся-хвали, че былъ най ученый.

Братя учители и благотворители Свещеници, що служите въ Българскитѣ черкви и училища по всеждѣ.

Одавна съмъ си накаралъ да издамъ на свѣтъ една брошюра подъ заглавие: *Състояние-то на Българскитѣ черкви и училища въ Турско*, за кое-то имамъ събрани нѣкои свѣденія отъ 25 год. насамъ, дѣ що си е случило ндръ.

Иъ за да си допълне мое прѣдпрѣто дѣло, трѣбватъ ми доста още свѣденія; а повече отъ оныя мѣста, дѣто не съмъ ходилъ и нѣмамъ никакво познанство съ учители и Свещеници, до кон-то да си отнеса писмено и да ги покана да ми напишатъ нѣщо.

За това ся обръщамъ сега къмъ сички-тъ оныя, кои-то разбиратъ отъ таква нѣща, и знайтъ сичко що си е случило отъ нѣколко години насамъ, ка-то вѣщи отъ такыва общенародны заведенія; да си потрудятъ за да напише кой що-то знае и да ми испратятъ материалъ, колко-то е възможно по скоро, та да си парѣди сичко както прилича; а ще ся води всякой отъ слѣдущи-тъ:

1) Въ всякъ градъ, или село, черква-та отъ кога и кой година е направена; кой е пастуръ, кой сѣ питури на тази черква, кой е спомогналъ, или подарилъ нѣщо, на кой сватецъ на името е черквата и най-послѣ, имало ли е отнапредъ ветха черква да была и кога е развалена, или подправена изново.

2) Некои древности: както книги светици и други черковни вещи, упазени отъ старини.

3) За училищата. Де каквы училища има, що ся учило отнапредъ-тамъ, каквы науки учятъ сега, каквы наредбы имать, кой е първыи пастуръ, да ся направи нѣде училище, кои родолюбци ся спомогнали, да ся направи, какъ и кой го обидѣла, сега и кои си дето жертвуватъ, по много за да поддържатъ това училище; тѣй и други подобны случки, що ся отнасятъ върху учебныя наши заведения.

Тая книжка ще бѣде годна на големинѣ, колкото материалъ мога да би по пространцо отъ разны места.

Иъ катонесъмъ въ състояние да издамъ на свое издвѣнѣ, решихъ поныне да ся печите, колкото имамъ събрано въ поданеникъ на *Българскѣ-тъ Пчелѣ*, а съвременно да издамъ и особно, та да стане на малка книжка, што да може да ѣдоре всякой съ единъ доллѣцѣмъ, и да ѣдима въ книгопозителницѣ-тъ си за споменъ.

Такыва свѣденія щемъ ся испращатъ, освободены отъ всякавы разности, изправо до мене сичий въ Браила у ромъно—Българскѣ-тъ печатиница на Хр. Д. Ваклидова.

Браила, 20 Септември; 1864.

Р. П. Блзковъ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

За

Изгубена Станка.

(Истинно събитіе въ послѣдната война)

Повѣсть

Два три-пѣти стана, какъ извѣстываме на публика та, чрезъ обявленія и вѣстипици, за издаването на една повѣсть *Изгубена Станка*; два три пѣти стана напомини и просимъ сѣкиго родолюбца да помогне и да подкани други-

го, за да ся издаде на свѣтъ тѣхъ побовы-ти и жаловита книжка сичко бѣде на- празно: твърдъ малко спомоществоване-ли ни са испроводихъ до сега и никаква помощъ, и бѣдна Станка принудена е втори пѣтъ да ся загуби прѣдъ очѣта на народа!

Увы! Колко ли бѣла полѣзны книги, надъ кои е текло потъ, можи би съзидъ са притиснати съ четиры дѣски, гнѣтъ и ся изгубватъ безъ да излезатъ на свѣтъ, безъ да достигнали цѣльта си, безъ да зарадватъ оная душа, кои са е мѣчила ден и нощъ за тѣхъ съ цѣль да открий минало то, настоящето на свои брѣтя на свои народъ и за едно съ това да убогати колко годѣ бѣла книжнина! Колко ли страшни и трѣпетни рѣцѣ ся захвъртели на стѣрни далечъ перото като си помыслятъ: „Не, напразенъ ми е трудътъ, това що щѣ пиша азъ не ще го види никой“ ще изгнѣ, не ще принесе полза?... — Има много, много, мнозина!

Да ся неу изваме прочетъ и да не изчислѣваме (кто направи единъ отъ наши тѣ журналъ-ти) колко книги са изгубили отъ кога до кога, нѣ да открийме причини тѣ на това, да търсимъ срѣдства, да мыслимъ.....

Бѣла Пчела, ни откри и ни показана тѣ по кого то нѣе можимъ распро- страни книгопрочитанѣ то, да убогата-ваме книжнина-та и да усиламе училища та си.

(бр. 6)

Иъ погледна ли нѣкои внимателно къмъ той пѣтъ и да ли ще ся улови и подържи тая мисль отъ наши-тъ учители? [Не казвамъ отъ вѣстипици-ты то мина и — пищо] — страхъ ма е, обаче, да не са е забравила тая мисль до сега и да земиме като вѣтърь, презъ скрѣца-та на наши-ты надежни учители, безъ да устави нѣкакво слѣдствие!

Иъ за това нѣкѣне, както и за Г-нъ Бурмово то *„Централно училище“*, нѣе говоримъ по на пространно въ *Духъ Книжски*, въ статьи тѣкъ подъ заглавие: *Нашъ духъ и животъ*.

Колко-то за *Изгубена Станка* нѣе съ това ще поканимъ ошз веднѣжъ наши тѣ съотественици и ако ли никой пакъ не ни са отнѣдѣ обади, нѣе ще сме принудени да ѣддадемъ да слѣдѣва въ поданеникъ на Бѣла Пчела. Иъ каква сладость ще докарва та тогава на читатели-тъ си? Каква то докарва по-вѣстѣ та въ поданеника на *Свѣтъника*: *ученикъ и благодѣтели*. И тая е повѣсть чисто Българска; много работи въ нея ще са открийтъ; младѣи повѣствователъ е вѣчь извѣстей отъ Нещасната си фамилия? Иъ за жалость и тая повѣсть както и Из. Станка стоя много неизвѣстно, отъ много молби ни една не са прѣе и съчинители бѣше принуденъ наконѣтъ да ся прати въ поданеникъ, дѣ ще са прѣдѣжава година и двѣ.

Тѣй сичко казвамъ и нѣе що направимъ съ Из. Станка, колко са намѣри и избави въ двѣ недѣли отъ четиры юнаци, а сега отъ цѣлъ народъ ще са намѣри и открий въ цѣла година!

О! колко! жалко! и необходимо нужно да ся съставятъ общества за распространѣние-то на книжнина-та, за подкрѣпѣване, пп и усилавѣ-то на училища-та....

Ете заглавѣето на Изгубена станка:

Загубена Станка

е разделена на 2 части

(грабване и освобождение)

Часть първа

1. Добродѣжа (вмѣсто прѣдговоръ)
2. Селото *Ташъ авлѣ*
3. *Послѣдния вечеръ*.
4. *Бѣжанецъ*.
5. *Пожаръ въ село* (грабване).
9. *Загорѣ*.
7. *Татарскій керванъ*.
8. *Гръцкѣи В. Владика*
9. *Силистра* (бойно-то поле)
10. *Шюмень*

Часть втора

1. *Приготовление*.
2. *Тръгване първо*.
3. *Тръгване второ*.
4. *Стружанскѣи боазъ*.
5. *Гората чалъ-кавикъ*.
9. *Освобождение!*
7. *Дели-орманъ*. (Дядо Иванъ)
8. *Освободители и Освобожденни*.
9. *Злочастии-тъ никога не сѣмъ щастливи*.
10. *Заклучение*.

Д. Блзковъ

Браила 17. Септ. 1864.

ОБЯВЛЕНИЕ.

До сега имамъ напечатани на языкъ-сѣ нѣколко ръководства Българска Грамматикъ; нѣ всички-тъ тѣ съчинения сѣ написаны само теоритически, безъ никаква практическа частъ, т. е. безъ никакви упражненія, съ кои-то ученикъ-тъ ще може само да навикне да пише по правила-та на коѣ да е Грамматикъ.

Изустно-то учение само правила, придружено съ едно сухо ходожословіе, не прави друго лосвѣтъ да осилва напразно память-тъ на младежъ, кой то-ако и да е изучилъ изустъ Грамматикъ-тъ си отъ кора до корѣ, пакъ не може да пише правилно. Тѣй той губи времѣна на празно.

Само-то срѣдство, за да могатъ ученици-тъ да усѣбятъ по-скоро и съ ползъ въ изучаваніе-го на Грамматикъ-тъ, сѣ упражненія-та, написаны нарочно за тѣхъ науки и приспособлены върхъ правилата ѣ.

Понятіе-то за да иматъ наши-тъ младежѣ едно такъво практическо и успѣшно ръководство, мѣ подкани да издамъ на свѣтъ *Пространѣ-тъ Бѣла Грамматикъ съ упражненія* отъ Д. П. Войникова, кой-то да сега ѣ прѣподавалъ писмено на свои-тъ ученици, при успѣха на кои-то азъ бѣхъ всяко-гы очевидецъ.

Иъ понеже тая книга ще стане доста голѣма, а зашто-то голѣмы-тъ книги у насъ трудно ся харчатъ, заради това моля наши-тъ църковно-училищны общества да благозволѣтъ и мѣ спомогнѣтъ съ спомоществованіе-то си въ издаваніе-то на рѣченъ-тъ *Пространѣ Българскѣ Грамматикъ съ упражненія*, за нѣколко екземплара за училища-та. Цѣна-та ѣ не ще бѣде повече отъ 12 гр. И нары-тъ ще платѣтъ слѣдъ като ся добѣе книга-та.

издатель

Никола Ис. Бацаровъ.

Шюмень 10 Септември 1864.

ПОСЛѣДНИ НОВИНИ

Императоръ Наполеонъ проводи въ единъ епископъ въ Римъ за да изложи на папа-тъ практическа-тъ страна на французско италийска-тъ конвенція отъ 15 септември.

Разсѣжденія та на англійски-тъ вѣстипици върху тая конвенція сѣ благопріятни за Италія. *Моринъ Постъ* при-кава Италійци-тъ да прѣмѣтъ конвенція тѣ като единъ гоѣмъ усѣбѣхъ прѣ-несенъ отъ мирѣтъ на Виллафранка насамъ.

Повече-то отъ Немски-те вѣстипици ся прѣструватъ че не уважаватъ тоя актъ *Остъ-Данѣ Постъ* го глѣди като благопрѣдвѣститель за общѣ-тъ миръ.

Извѣстыватъ отъ Парижъ че вѣнскі-тъ кабинетъ щелъ да ся задоволи само съ една дипломатическа протестация ерѣщо некои завѣщанія на Француско-Италийска-тъ конвенція кои-то ся виждали да ся отнасятъ на вѣпроси за бой. Австрія щела да земе тоя случай за да обяви че никаква опасность не плашила Италія отъ нейна страна, и че приласаніе-то на столица-тъ за стратегически птвични не можало да ся оправдае освенъ ако Италія сама помыслеше за едно нападаніе.

Великія тѣ русски князь, наследникъ на престола-тъ положително щелъ да ся сгоди съ княгыня Догмара, дѣщери на данскі-тъ царъ Христіана.

Спорѣтъ една денна заповѣдь отъ славна-тъ прусска ордѣа, войска-тъ въ Югандія кой-то ся съставила отъ 30,000 души щела да презимува въ градовете на источна-тъ страца на полуострува тѣ Турусъ-тъ работа ся свършила; турска-тъ флота трѣгнала отъ Турусъ; царскі-тъ комисарниѣ отишѣлъ за Цариградъ, и европейски-ты ескадри си отишли като оставили съкоя по единъ корабъ за покровителствуваніе на судити-ты си.

Размирія-та кои-то стадали въ Туріи ся утишили нацѣлно. Министрство-то провѣдило и ново-то вѣзѣло въ служба. Едва телеграфическа депеша казва обаче че това послѣднѣ-то не аило нацѣлно съставено. Визаніе-го въ минис-терство-то на генерала ле Мармора ся прѣбѣло благопріятно отъ общо-то мнѣніе.

Въ 6-тъ си брой вѣстипици *Турія* като отговори на *Свѣтъника-тъ* за нѣкои си расправи кои-тъ иматъ помежду си пише и слѣдующе-то:

„*Свѣтъника-тъ* и органъ на московитѣ: това го казва *Българска-тъ Пчела*. *Турія* е излганъ върху казванія тѣ-ко-то отдава на листъ-тъ си. Пѣй не по-мнимъ да сѣмъ казала никогѣ и пѣидѣ *Свѣтъника-тъ* е органъ на московитѣ-тъ.

Турія, кой-то преписва това *Пчела-тъ* можели да дойде на помощъ на память-тъ ни и да ни посочи гдѣ въ кой листъ сѣмъ казала това?

Въ единъ градъ въ Англія, една свиня родила дванадесѣтъ прасѣта, отъ кои-то три имали рѣцѣ крака сичко като човѣчки. Двѣтъ отъ тѣхъ имали на рѣцѣ-те си по три прѣста; друго-то имало четири.